

Festa a la tardor

L'orquestra de negres lledons
va tocant una melodia,
un caqui canta belles cançons
i a la tardor regna l'alegria.

Un panellet de pinyons arrebossat
balla un vals amb una castanya,
a l'orella li diu, enamorat,
si vol ser la seva companya.

El forçut codony ha mostrat
a una magrana el seu encís
i ella, cofoia, li ha donat
el seu sensual cos ple de rubís.

L'aglà, amb el cos mig despullat,
els seus encants ensenya orgullós
i amb la seva nuesa ha posat
molt vermelles a les cireres d'arboç.

El moniato balla tot sol,
s'ha quedat sense cap parella,
en el moscatell troba consol
i ja no enyora pas femella.

La dolça mel i el suau mató
es fonen en una abraçada,
a la boca es fan un llarg petó,
que bonica és la tardor daurada!

Josep Sala i Vilabella

Contes Breus: El violí ostatic

En el món del violí, el nom de Stradivarius és considerat com a mític. Tots els violinistes volen o en tenen un. La mitologia ha fet que molts dels violins construïts per Antonio Stradivarius hagin estat objecte de llegendes pròpies. Aquest és el cas d'un violí construït l'any 1717, a Cremona, i que hom coneix amb el sobrenom de Kochansky.

Un segle escàs després de ser construït, el violí fou adquirit pel tsar Nicolau II de Rússia que, segons les cròniques, tocava molt bé aquest instrument. L'any 1913 un violinista polonès, Poul Kochansky, substituï a Leopold Auer com a professor de violí del Conservatori de Sant Petesburg. Essent professor del Conservatori, Kochansky va tenir una gran amistat amb el tsar Nicolau i amb la tsarina Alexandra. És en aquesta època quan pren contacte, per primera vegada amb el violí. Diguem que se'l considerava un dels cinc millors construïts en el taller Stradivàrius.

Els anys de tranquil·litat van durar poc. L'octubre del 1917 esclatà la revolució bolxevic. La tsarina Alexandra tenia por que aquella joia fos maltractada per un grup de salvatges. Així que, li donà el violí a Kochansky, perquè el salvés de la destrucció. La primera idea de Kochansky fou marxar de Rússia, però per raons polítiques

Anys 50

Al pensament em ve el record
d'aquells anys de fred al cor.
La pobra àvia coberta de dol
i el pare treballant de sol a sol.
Aquell mestre que em feia por
i el petó a la mà del senyor rector.
Els mitjons amb lligacama
i les sabates que tenien gana.
Aquelles galtes vermelles
i els panellons a les orelles.
La dolça amargor dels lledons
i aquell "llibre" dels pantalons.
El carro que grinyolava
i el cavall que davant tirava.
Aquelles "granotes d'aigua beneïda",
tot resant el "Mes de Maria".
Camises blaves i corbates de dol,
tot sovint cantaven el "Cara al Sol".

Josep Sala i Vilabella

La família

Esteu amb mi amb el que us dic?
Et cases amb l'home estimat
i tot d'una tens fills ben aviat,
quina bona nova t'ha arribat!
Els has criat,
se t'han fet grans tan aviat!
T'has afanyat a pujar-los
i, quan ja tens els plançons,
et fa tan goig mirar-los
i omplir-los de petons!
Però de cop,
un desfila cap aquí,
l'altre cap allà...
tornes a quedar
tal com quan vas començar.
Sort que tot d'una,
com si et cantés la tuna,
et diuen que seràs avi
i et quedes tan embadocat
que sembla que estiguis a la Lluna
i mig ennuvolat.
Quan és nat el nadó,
pateixes tant; oh senyor,
que no li passi res al nostre minyó!
poder guaitar-lo quan somriu
i ens besa la cara
ens dóna tanta esperança
que no ens fa sentir tant
la mancança dels seus pares
que un dia de la nostra llar van marxar.

Anna Ma Ferrero i Elias

investigació com si, en lloc d'un violí es tractés d'un ésser humà.

Els segrestadors eren professionals i van demanar un rescat de 300 milions de pessetes, perquè Pierre Amoyal el recuperés. Dos dies després del segrest, la policia trobà el Porsche d'Amoyal. Pocs mesos després va córrer el rumor que hi havia a la venda un violí. Era el Kochansky. Malgrat tot, en aquella ocasió no es va poder recuperar. L'any 1989, dos anys després del segrest, els carrabiners de Torí interceptaren una trucada telefònica d'una família de traficants de droga de Calàbria, en la qual un petit cap de la màfia deia que posseïx un Tintoretto i el violí robat a Saluzzo.

Els mesos anaren passant i es feia molt difícil la recuperació, doncs constantment era traslladat d'un lloc a un altre. Finalment, a començaments d'abril de 1991, els carrabiners de Torí varen detenir a dos matrimonis que anaven en un Mercedes i van poder recuperar el violí. El segrest durà quatre anys i afortunadament el violí no va patir cap tipus de dany. Des d'aleshores ençà el Kochansky segueix en mans de Pierre Amoyal, tot esperant una nova aventura.

Cèsar Alcalà

l'obligaren a restar com a professor de violí en el Conservatori de Kíev.

Com tots sabem, el destí de la família imperial russa fou tràgic. Dos anys després d'arribar a Kíev, Kochansky pogué tornar a la seva Polònia natal, acompanyat del violí. La mort del propietari suposà que Kochansky passés a ser el propietari "de fet" del violí. Eren moments difícils per Polònia i Kochansky tingué que anar a Londres per poder continuar amb la seva carrera concertística. Un cop allà la seva economia no va millorar gaire, així que decidí vendre el violí a la Galeria Hill, per 1.300.000 francs francesos.

Els anys passaren i al 1975 el violinista francès Pierre Amoyal el comprà i el va assegurar per 200 milions de pessetes a la companyia Lloyd's. Amb aquesta compra semblava que el violí havia aconseguit acabar un gran pelegrinatge que el portà des de Cremona a Rússia, Polònia i Londres. Però encara el destí li guardava una altra aventura.

El 15 d'abril de 1987 va ser robat el Porsche d'Amoyal a Saluzzo (Piemont) amb el violí dins del portaequipatges. Immediatament es mobilitzà la policia de mig món. Donades les condicions i el prestigi del violí, es varen implicar a la investigació antiquaris, investigadors privats, caps de la màfia, portant-se la